

og tiltraade andre ærede Medlemmer at følge mig.

Jagd: Forsaavidt den ærede sidste Taler yttrede, at de Medlemmer her i Salen, der ere stillede saaledes, at de ikke naturligen blive førte til en eenfaldig Opfattelse af dette Spørgsmaal, burde tage Sagen under alvorlig Overveielse, finder jeg ogsaa Anledning til at udtale min Anskuelse om denne Sag, om hvilken jeg forøvrigt vil tilstaae, at jeg ikke har nogen særlig Opfordring til at blande mig i Discussionen. Jeg maa da bemærke, at det Indtryk, jeg har faaet af denne Sag, er, at den store Overeensstemmelse mellem det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), samt hans Meningsfæller paa den ene Side og andre ærede Medlemmer af Thinget, for en væsentlig Deel ligger i, at det synes som om Sagen under sin senere Udvikling, saavel ved Loven af 1867 som ved de senere praktiske Foranstaltninger, der ere truffne, mere og mere har forandret Charakter, idet de paagældende Grundeiere betragtes som staaende i et ligefremt contractetlig Forhold til Staten. Med Hensyn til denne Opfattelse kan jeg ikke nægte, at jo mere jeg tænker over Sagen, desto klarere staaer det for mig, at den ikke er correct; Staten og Grundeierne ere ikke Contrahenter, men her foreligger det samme Forhold, som saa ofte, naar Individets Ret staaer ligeoverfor Statens, idet Grundeierne ved Udfædelsen af disse Reverser tillidsfuldt have givet sig Staten eller Regjeringen i Haand. Hvor ofte er det ikke Tilfældet, at der i Indholdet af Concessioner og Bevillinger eller Eignende er forbeholdt Regjeringen en Myndighed, som de Paagældende aldrig nogenstinde kunde gaae ind paa, hvis de skulde antage, at Regjeringen eller Staten vilde betragte sig som staaende fuldkommen i samme Forhold til dem som en Contrahent, der til det Overste søger at paaberaabe sig sin Myndighed i sine Interesses Tjeneste. Mig forekommer det, at Grundeierne, i disse Reverser kun have givet Regjeringen, hvad den i den almindelige Stats Interesse maatte forbeholde sig, nemlig Retten til, naar Statens Interesser kom til at kollidere med de enkelte Privatmands, selv at afgjøre, hvorvidt og i hvilket

Omfang de ved Reverserne givne Tilladelser kunde opretholdes eller ikke. Jeg mener altsaa med andre Ord, at vi her, ligesom saa ofte under vor Virksomhed i Rigsdagen, maae overveie, hvorledes den Myndighed og Magt, der ligger i Regjeringens Haender, skal anvendes overfor de private Interesser. Det forekommer mig ikke, at Reverserne have nogen anden Betydning, end at man tillidsfuldt har givet sig i Regjeringens Haand, saaledes at man i Genhold til den Myndighed, Regjeringen har forbeholdt sig, naar de almindelige Interesser og navnlig Forsvarsvæsenets Interesser komme i Strid med de private, trygt vil lægge Afgjørelsen i Regjeringens Haand; men en saadan Tillid fordrer paa den anden Side, at Myndigheden anvendes med den største Genhensfuldhed fra Regjeringens Side. Jeg er nu vel overbevist om, at Regjeringen ved Anvendelsen af Loven af 1867 har handlet, som Loven bød, og som det var Regjeringens Pligt — det er min Opfattelse —, men naaget Alt, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, vil jeg ikke nægte, at jeg har et aldeles bestemt Indtryk af, at denne Lov er gaaet disse private Interesser for nær, og jeg har ligeledes et bestemt Indtryk af, at Rigsdagen, naar Regjeringen, saaledes som Loven engang foreligger, ikke har været berettiget til at anvende den anderledes, end den har gjort, er ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til at gjøre Sit for, at Loven i sin Anvendelse kan blive saa billig og retfærdig som mulig. Jeg haaber altsaa, at det Initiativ, der er udgaaet fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), maa komme saaledes til Anvendelse, at man noget kan formilde de efter min Opfattelse vel strenge og ubillige Betingelser, hvorunder de private Mænd ere stillede, og at der maa kunne findes en Udvei, ad hvilken man Haand i Haand med Regjeringen kan mildne disse Betingelser. Jeg har ikke her villet udtale nogen misbilligende Kritik af Regjeringens eller særlig af Krigsministeriets Handlinger, men jeg har kun villet udtale min personlige Beredvillighed som Medlem af Thinget til at støtte, at man gjør, hvad man formaaer ad en Vej, som jeg vil overlade til Andre at foreslaae, for at den efter min Op-